

Hoofdstuk 4

De onmogelijke transportband

Een flink aantal kilometers verder is er niet veel meer over van het bospad, alleen een nauwe, onbegroeide doorgang tussen de bomen. Het is wel frisser geworden, dus Fin haalt zijn broek en jas uit de rugzak en kleedt zich snel om. Daarna kijkt hij eens goed om zich heen. Hij ziet overal slierten nevel, maar ook mooie bloemen die her en der tussen de bomen staan en bij een enkele boom ook tegen de stam op lijken te groeien. Hij kan zich niet herinneren ooit eerder zulke bloemen gezien te hebben. Ze hebben felgekleurde paarse, ronde blaadjes en grote stampers die niet geel zijn, maar helderrood.

Er valt Fin nog iets op: er vliegen insecten tussen deze bloemen die er in eerste instantie uitzien als bijen, maar bij nadere inspectie (er zit één zo'n 'bij' op een bloem vlakbij) ziet hij iets eigenaardigs: het beestje heeft zes koperkleurige vleugels en is niet geel-zwart, als een normale bij, maar zilver-bruin. Fin steekt een vinger uit en nadert het beestje daarmee. Als hij het bijna aanraakt met zijn vingertop, schrikt het en vliegt het snel weg, met een raar, hoog, trillend geluid. Het klinkt als het instrument dat de tandarts gebruikt als hij tanden ontdoet van tandsteen, denkt Fin. De bijen die verderop rondvliegen maken hetzelfde, gekmakende geluid.

Fin weet genoeg van het dierenrijk om te begrijpen dat dit geen normaal insect is. *Het hele bos is niet normaal*, denkt hij. *De nevel overal, die mooie maar rare bloemen, die vreemde bijen.* Zelfs het gezang van de vogels lijkt te zijn veranderd en klinkt hem onbekend in de oren.

De schemering valt. Hij hoort een zacht geknor: zijn maag. Het loopt tegen de avond en Fin heeft honger. Hij gaat tegen de stam van een boom zitten, eet zes van zijn boterhammen op en spoelt ze weg met de rest van het water. Dan denkt hij aan zijn moeder. Hij moet haar laten weten dat hij wat later thuiskomt! Hij pakt zijn mobieltje en zoekt 'mam' op in zijn contacten. Maar als hij het groene hoorntje indrukt, verschijnt de melding dat er geen verbinding is. Hij kijkt op het scherm en ziet inderdaad geen streepjes. *Hmm. Straks nog maar eens proberen.*

Hij vervolgt zijn weg over de smalle doorgang, die uit donkerbruine, stevige aarde bestaat.

Een uurtje later gebeurt het.

Fin hoort een gerommel dat diep onder de grond vandaan lijkt te komen. Het gerommel wordt steeds luider, hij merkt dat de donkere aarde waar hij overheen loopt, in beweging komt. Hij probeert snel naar rechts te springen, maar de aarde *stroomt* ineens zo snel dat hij zijn evenwicht verliest en achterovervalt. Gelukkig doet hij zich geen pijn, maar de voorwaartse beweging is zo heftig dat Fin niets anders kan doen dan zich mee te laten voeren. Hij tilt zijn hoofd op en ziet dat de doorgang snel breder wordt, tot wel een meter of twee, en volledig bestaat uit deze donkere, vreemde aarde die hem meesleurt alsof hij op een soort krankzinnige lopende band ligt. Fin is zo gefascineerd dat hij niet eens bang is. Hij denkt de hele tijd: *Is pap hier ook geweest? Zou hij ook op deze manier dieper het woud zijn ingetrokken?*

De meettrekkende beweging is snel, maar constant. Langzaam probeert Fin op te staan, en dit blijkt helemaal geen probleem te zijn. Fin heeft vorig jaar leren surfen in de zee, hij had een mooie golf te pakken gekregen en bleek een natuurlijke aanleg voor het surfen te hebben. Dit voelt net alsof hij weer op zijn surfplank staat. Hij zet één been naar voren, zijn voet dwars, en zijn achterste been een beetje gebogen. Zo

‘surft’ Fin over het slingerende pad, dwars door de slierten nevel, steeds dieper het bos in.

Zijn haren wapperen en zijn gezicht bestaat uit één grote grijns! Hij denkt niet na over het onmogelijke wat er nu gebeurt, maar accepteert het gewoon. Fin heeft een buigzame geest en staat open voor onverklaarbare zaken. Omarmt ze zelfs en geniet ervan. Hij weet zeker dat hij zijn vader op het spoor is.